

חסידות
באתי לגני

CHASSIDUS
BASI L'GANI

י' שבט, תשפ"ג
YUD SHEVAT 5783
YEAR OF HAKHEL

➤	BASI L'GANI 5710 – CHAPTER 13	2
➤	BASI L'GANI 5723, 5743	9

SPECIAL EDITION

חַיֵּנוּ
CHAYENU

באתי לגני

BASI L'GANI

פרק יג מהמשך באתי לגני ה'שי"ת מכ"ק אדמו"ר הרי"צ זצוקללה"ה
 CHAPTER 13 OF THE DISCOURSE CONTINUUM "BASI L'GANI" 5710
 BY THE PREVIOUS REBBE RABBI YOSEF YITZCHOK SCHNEERSON

Original Hebrew text - with permission of **Kehot Publication Society**
 Courtesy of **Vaad Hanochos b'Lahak**
 Translated by **Rabbi Eliyahu Touger** and **Rabbi Sholom Ber Wineberg**
 Edited by **Uri Kaploun**
 Published and Copyright by **Sichos In English**

Overview to Basi L'Gani

In 5710 (1950), the Previous Rebbe, Rabbi Yosef Yitzchak Schneerson gave his son-in-law, Rabbi Menachem M. Schneerson, a Chasidic discourse titled "Basi L'Gani" to publish for the upcoming Shabbos, 10th of Shevat, the yahrtzeit of his grandmother. As it happened, that Shabbos the Previous Rebbe passed on. This Ma'amar became his final word. The original discourse contained 20 chapters and was published in four installments, a series known as "Hemshech" (lit. continuum).

The following year, 10th of Shevat 5711 (1951), the Rebbe officially assumed the leadership of Chabad by opening a discourse on the same words "Basi L'Gani" and elaborating its theme in greater depth. Each year thereafter, on the Yartzeit, the Rebbe would delve into one subsequent chapter of that original discourse. This practice continued for (almost) 2 full cycles of 20 years (each).

This year corresponds to the 13th chapter of this series and we therefore bring chapter 13 of the original Basi L'Gani discourse.

There are several Ma'amorim of the Rebbe based on this discourse.

For more, see BasiLgani.com

The Flow: The Ma'amar (discourse) discusses the purpose of creation, to make a dwelling place for G-d in our physical world, by bringing the “Shechina” (Divine Presence) back to “the garden” (earth). This is accomplished through making G-d relevant and important in a world which seems un-G-dly and mundane, by transforming the “darkness” of the world into “light.”

This mission was primarily given over to the Jewish nation, who create this dwelling place through studying Torah and performing Mitzvos, despite the challenges present in exile, and by wrestling with the animal soul, containing its tendencies or even transforming them toward holy expressions. It is by virtue of these deeds that the Jewish people are called *Tzivos Hashem* (the legions of G-d).

Just like a king will reach deep into his treasures, even to the crown jewels, in order to win a war, and the simple soldiers who goes out to battle, utilize all this expenditure. Similarly, G-d, so to speak, gives His army, from His treasure, energy that they need to be victorious in their battle, this treasure is the “*Ohr Ein Sof*,” the infinite divine light.

The quality of *Ohr*, light, is that it resembles its source. So, although it is just a ray of the source it, nevertheless, mirrors its source. So this *Ohr* is *Ein Sof*, infinite and “without an end,” because it resembles infinitude of the Essence of G-d Himself. G-d is in essence simple and uncompounded, and thus has absolutely no limitation, so too this *Ohr*.

Concerning the *Ohr Ein Sof* it says, “G-d’s infinite light extends upward without bounds and downward without end.” In the previous chapter we learned that “downward without end” means that “the revelation and diffusion of this light are utterly infinite.” The discourse will expound on this.

י

והנה מה שאומר למטה עד אין תכלית, קאי על הגילוי והתפשטות שהוא בבחינת התפשטות בבחינת אין סוף ואין שיעור וכלי גבול ממש עד למטה מטה, במדרגות היותר אחרונות והיותר תחתונות, וזהו אור אין סוף למטה עד אין תכלית שהתפשטות האור הוא בבחינת אין סוף וכלי גבול כלל, עד מדרגה היותר מטה מטה.

Thus, the [above-quoted] phrase—“G-d’s infinite light extends ... downward without end”—refers to its revelation and utterly boundless and infinite diffusion—which has no end, no constriction and no limit—even as it is revealed at the last and lowest levels of creation.

דהנה עולמות האין סוף שלפני הצמצום, ועולם האצילות דשם מאיר האור אין סוף בגילוי, הרי הם כלים לאור אין סוף, להיות דגם הכלים הרי הם אלקות ממש, ואם כן אין פלא בקל דהאור

The infinite worlds that precede the tzimtzum, and [even] the World of Atzilus, where the infinite light shines overtly, are vessels [i.e., have the capacity] for receiving the infinite light, for the vessels themselves are G-dly. No wonder, there-

אין סוף מאיר שם בגלוי, וכן אין פלא מה
שהם יכולים לקבל אור אין סוף הגלוי,

אבל עולמות בריאה יצירה עשייה הרי
הם בחינת מטה,

דכלים דאצילות הם בגופא לנשמתא,
מה שאין בן בריאה יצירה עשייה הם
בחינת לבושים, וכמבואר בפתח
אלהו, דכמה לבושין תקינת לון,
דקאי על בריאה יצירה עשייה, שהם רק
לבושים בלבד לאור הכלים דאצילות
(שהם בבחינת גופא כנוצר לעיל
המתלבש בהם).

וכמאמר" אימא עילאה מקננא בכורסיא,
דאימא עילאה הוא בחינת בינה
דאצילות הרי היא מקננא בכורסיא עולם
הכפא שהוא עולם הבריאה, שית ספירן
ביצירה ואופן בעשייה, דלכן נקרא בריאה
יצירה עשייה מטה לפי שהם רק לבושים
לאור האצילות, ובלבושין דבריאה יצירה
עשייה אומר

דמינייהו פרחין נשמתין לבני נשא שהם
הנשמות,

דהנה רוב הנשמות הן נשמות דבריאה
יצירה עשייה ורק חד בדרא בדרות
הראשונים הם נשמות דאצילות אבל
רוב הנשמות הם נשמות דבריאה יצירה
עשייה,

אלא שבבריאה יצירה עשייה גופא הנה
הנשמות הם פנימיות ומלאכים חיצוניות
ועולמות הם חיצוניות דחיצוניות

וכריבוי השהתלשלות דהשתלשלות
האור בבריאה יצירה עשייה ממדרגה
למדרגה כריבוי המדרגות הרי מתעלם

fore, that the infinite light shines there overtly,
or that they are able to receive it.

The [more limited] Worlds of Beriah, Yetzirah
and Asiyah, however, are lower.

For the vessels of the World of Atzilus are as
the body to the soul, while the vessels of these
three Worlds are like garments. As it is written
in Pasach Eliyahu, "You have made garments
for them"—a reference to these three Worlds,
which are only garments enclothing the light of
the vessels of Atzilus (which are described as
bodies).

It is similarly written, "The Supernal Mother,—
[i.e.,] the attribute of Binah in the World of Atzi-
lus,—nests in the realm of the throne—[i.e.,]
the World of Beriah;—the Six Sefiros [i.e., Ze'eir
Anpin, the Divine 'emotive' attributes] are sit-
uated in the World of Yetzirah; and Ofan [i.e.,
the Sefirah of Malchus] in the World of Asiyah."
Since these three Worlds are only garments for
the light of Atzilus, they are called the lower
realms.

The above-quoted statement [from Pasach
Eliyahu] about the garments of these three
Worlds continues: "From them souls issue
forth to man."

Most souls emanate from these three worlds.
Only one soul in a generation, [and then, only]
in the early generations, derived from Atzilus.
Most of the souls, however, are from the Worlds
of Beriah, Yetzirah and Asiyah.

In fact there are three levels of emanation from
these three Worlds: souls emanate from their
innermost aspect; angels from their outer as-
pect; and worlds from their outermost aspect.

By means of the successive stages in the chain-
like scheme of spiritual descent that is called
hishtalshelus, the light of these three Worlds

ומסתתר האור ממדרגה למדרגה
עד שבהגיע האור לעולם הגלגלים
המזלות הרי מתעבה ומתגשם,

ולכן כל ההשפעה והגילוי בעולם
התחתון ועולם הנשמי דעולם הזה
הוא על ידי הגלגלים ומזלות, וכמו
שנאמר "ומגד גרש ירחים,
ומגד גרש ירחים,

וכמאמר אין לה עשב מלמטה שאין
לו מזל מלמעלה המכה בו ואומר לו
גדל, שהוא בא מאור וחיות האלקי
ששופע דרך הגלגלים ומזלות,

דהו השפלה גדולה מה שהאלקות
בא בהעלם והסתר גדול כל כך,

בריבוי העלמות והסתרים דריבוי
ההשתלשלות דבריאה יצירה
עשייה עד שבא בהשפעה היצונית
וגשמית,

ובפרט כמו שבא הריבוי צמצומים
העלמות והסתרים עד שיכול להיות
דבר ההיפך מאלקות לגמרי, והיינו
לשכוח על ה' לגמרי חס ושלום,

ומכל שכן כמו שכתוב בקליפה
וסמרא אחרא לאמר לי יארי ואני
עשיתיני, שהו היפך האמת ממש,
דהאמת הוא דויכרד ועקב את
פרעה" (ואיתא בתנחומא" הובא
ברש"י במקומו", ובמה ברכו,
ברכו שיעלה נילוס לקראתו, והוא
השפעת הטוב העליון שנמשך,

הנה פרעה מלך המצרים וגבולים
הוא עוד בפני מוכה ואומר לי יארי

becomes increasingly obscured, until it reaches
the realm of the Galgalim and Mazalos where it be-
comes dense and becomes a material.

This descent allows the Galgalim and Mazalos to
monitor the influence and revelation of the Divine
light in this lowly, material world. This function
is alluded to in the verse, *"From the rich harvests
brought out by the sun and the rich produce has-
tened forth by the moon."*

Another reference to this subject is to be found in
the statement of the Sages,—"No blade of grass be-
low is without its Mazal Above that strikes it with
the command: Grow!"

[The world, then, is animated] by the G-dly light
and life-energy that flows through the Galgalim
and Mazalos.

It is a far-reaching condescension for G-dliness to
appear in such a concealed manner, through the
many downward stages represented by the worlds
of Beriah, Yetzirah and Asiyah, to the point that it
is expressed in external, material influences.

This is particularly true as G-dliness descends
through many tzimtzumim and many stages of
concealment until it becomes [en clothed in a crea-
tion that outwardly] is the very opposite of G-dli-
ness. There are beings [of the physical realm] that
can (G-d forbid) entirely forget G-dliness.

This we see in the forces of evil [whose approach is
epitomized in Pharaoh's boast], "The Nile is mine,
and I have made it." This was the very opposite of
the truth. For it was Yaakov who blessed Pharaoh,
and (as is stated in Midrash Tanchuma and cited
by Rashi on the appropriate verse) his blessing was
that the Nile should rise at Pharaoh's approach—
an instance of the Divine good being drawn down
to this world.

Pharaoh, however, was the King of constriction.
[Mitzrayim is a word which means "Egypt" when

וְאֵנִי עָשִׂיתִינִי, שֶׁהוּא הַיִּפְךָ הָאִמְתָּה,

אֲשֶׁר כְּמוֹ כֵּן יִשְׁנוּ גַם בְּעִבּוּדָה בְּכָל
אֶחָד וְאֶחָד בְּכַעֲלֵי עֲסָקִים וְיוֹשְׁבֵי
אֹהֶל,

דְּבַכְעֲלֵי עֲסָקִים הוּא מִה שְׁחֹשֵׁב
דְּבַחֲוִי וְעֲצָם יְדֵי עֲשֵׂה לִי אֵת הַחֵיִל
הַזֶּה, דְּהֵגֵם שְׂיֹדֵעַ וּמֵאֲמִין שֶׁהוּא
הַנֶּתֵן לָךְ פֶּחַ לַעֲשׂוֹת חֵיִל, וּבִרְכַת
הַיְוֵי הִיא תַעֲשִׂיר, וְזֶמְזֹכִיר שֵׁם
שְׁמִינִים עַל כָּל דְּבַר וְדָבָר בְּעֲסָקוֹ,
וּמִכָּל מְקוֹם הֵינָה חוֹשֵׁב דְּכַחוּ
וְעֹצֵם יְדוֹ, הֵינִי דְחֻקְתָּמוֹ עֲמָדָה
לוֹ,¹

וְלֹאֵת הֵינָה בְּזִמְן הָעֵלְיוֹ, בְּכָל
הָעֲנִינִים, יַעֲזוּ בְהִנּוּתוֹ, וְשֶׁהוּא
מִתְנַאֵה בְּעֵצָם מֵהוֹתוֹ, וְגִדְמָה לוֹ
כִּי חֻקְתָּמוֹ עֲמָדָה לוֹ, וְכֵן לְהִיפְךָ
בְּזִמְן הַדּוּחֵק חֵם וְשִׁלּוּם הוּא
בְּנִמְיֻכַת רֵיחַ וְשִׁפְלוּת דְּשִׁנְיָהֶם
אֵינָם אִמְתָּה,

דְּמֵאֲחֵר דְּבִרְכַת הַיְוֵי הִיא תַעֲשִׂיר
הַרִי צָרִיךְ לְהִיֹּת בְּהַשְׁוָאָה בְּהַרְגֵּשׁ
נִפְשׁוֹ, אֲלֵא דִישׁ בּוֹ חֶסְרוֹן.

דְּכִמוֹ כֵּן הוּא בְּיוֹשְׁבֵי אֹהֶל, דְּהֵגֵם
שְׁלֹמֵד תּוֹרָה וְיֹדֵעַ שֶׁהוּא תּוֹרַת
הַיְוֵי, וּבְכָל זֹאת הַרִי אֲפֻשֶׁר חֲלִילָה
שְׁבַכְחַת הַתּוֹרָה אוֹמֵר דְּבַר הַלְכָה
שֶׁהוּא הַיִּפְךָ הַתּוֹרָה,

vocalized one way, and which means “constriction” when vocalized differently. Being thus the very archetype of a limited, nonspiritual conception of the universe, Pharaoh was] not only ungrateful, but claimed furthermore, “The Nile is mine, and I have made it.” [A claim] that is untrue.

Parallels to this attitude may be detected in the divine service of every man, whether he be a businessman or a scholar.

In the world of business a man may incline to think,—“My strength and the might of my hand have made me this wealth.” Even though the same man knows and believes that [in the words of the following verse] “it is [G-d] Who gives [him] the power to accumulate wealth”; [even though he knows and believes] that “it is the blessing of G-d that grants wealth”; [even though] he mentions the Name of G-d at every stage in his business dealings;—nevertheless, he may still think that it is the might of his hand, his own intellectual superiority, that is responsible for his prosperity.

When success smiles upon him, therefore, he is prone to “grow bold in his wickedness,” becoming inflated with pride in the fruits of his wisdom. On the other hand, when his fortunes are bleak, such a man’s spirits will fall, and he will become depressed. In fact, however, both these reactions are unjustified.

For since “it is the blessing of G-d that grants wealth,” he should experience equanimity in the face of both situations. And if his affairs have not succeeded, let him seek a fault in himself.

Similarly with one of those who “dwell in the tents” of scholarship. Even though while he is at his books he keeps in mind that this is G-d’s Torah that he is studying, it is always possible that in the name of the Torah he will render a legal decision that contradicts it.

והוא כְּרוֹגֵמַת בְּעֵלֵי הָעֵסְקִים דְּהַגָּם
 דְּמֵאֲמִין בְּהוֹי' בְּאֲמוּנָה פְּשוּטָה שֶׁהוּא
 יִתְבָּרֵךְ הַנּוֹתֵן כַּח לַעֲשׂוֹת חֵיל, וּבִרְבַּת
 הוֹי' הִיא תַעֲשִׂיר, וּבְכָל זֹאת הִנֵּה פְּאֲשֵׁר
 עֲנִינּוּ מִצְּלִיחִים לְבוּ זְחוּקָה עָלָיו וְיִתְנַאֵה
 בְּעֲצָמוּ כו', וּכְאֲשֶׁר חֵם וְשְׁלוֹם דְּחוּק
 לוֹ הָרִי זֶה מַעִיק לוֹ בְּיוֹתֵר וְשֶׁפֶל בְּעֵינָיו
 עֲצָמוּ,

דְּמַעֵם הַדְּבָר הוּא לְפִי דְעֲצָם יְסוּד הָעֵסְק
 אִינוּ כְּדָבְעֵי, דְּזֶה שֶׁמֵּאֲמִין דְּהוּא יִתְבָּרֵךְ
 הַנּוֹתֵן כַּח לַעֲשׂוֹת חֵיל, הוּא רַק אֲצֵלוֹ
 בְּאֲמוּנָה פְּשוּטָה בְּלִבָּר, אֲבָל יְסוּד הָעֵסְק
 וְהַמֵּשָׂא וּמֵתָן אִינוּ כְּדָבְעֵי לְהִיּוֹת עַל פִּי
 הַתּוֹרָה, וְלָכֵן הֵיזָא מְזָה הוּא כְּנֹכַח
 לְעֵיל.

וְכֵן הוּא בְּיוֹשְׁבֵי אֶהָל דְּהַגָּם שְׁלוֹמֵד
 תּוֹרָה וְיוֹדֵעַ שֶׁהוּא תּוֹרַת הוֹי', אֲבָל עֲצָם
 הַלִּימוּד וְגוֹף הַיְדִיעָה אִינֵם כְּדָבְעֵי, וְהוּא
 דְּכֹאֲשֶׁר לומֵד אֶת הַתּוֹרָה, וְהֵינּוּ בְּעַת
 לִימוּדוֹ שׁוֹכַח עַל נוֹתֵן הַתּוֹרָה, ^ט

כִּי אִם הוּא אֲצֵלוֹ עֲנִין שְׁכָלִי, וְלִהְיוֹתוֹ
 אֲצֵלוֹ שְׁכָלִי בְּלִבָּר, הִנֵּה אַחַר כֵּךְ בְּשִׂיּוּדֵעַ
 מָה שְׁלֵמֵד, הַגָּם שִׂיּוּדֵעַ שְׁזוּהוּ תּוֹרַת הוֹי',
 וּבְכָל זֹאת הָרִי גַם הוּא שְׁכָלִי, וְלָכֵן יִכּוֹל
 חֵם וְשְׁלוֹם לִזְמַר דְּבַר וְלִדְיִיק עֲנִין בְּשְׁכָלוֹ
 מָה שֶׁהוּא הִיפֵךְ הַתּוֹרָה,

וְהֵינּוּ דְכִלְלוֹת הָעֲנִין דְּהַגָּם שְׁמֻקְבֵל
 חַיּוֹת מְאֻלְקוֹת מִמֵּשָׁ, וּמִפֶּל מְקוּם יִכּוֹל
 לְהִיּוֹת חֵם וְשְׁלוֹם הִיפֵךְ הֶאֱלֻקוֹת,
 וְהוּא לְפִי שֶׁהָאוֹר כָּא בְּרִיבּוֹי צְמֻצוּמִים
 הָעֲלָמוֹת וְהַסְתָּרִים בְּיוֹתֵר,

דְּזוּהוּא עֲנִין הַטְּבַע לְשׁוֹן טְבַעוֹ בִּים סוּף,^י
 שֶׁהָאוֹר הוּא מוֹטְבַע בְּהַסְתָּר וְהַעֲלָם
 בְּיוֹתֵר, שֶׁבָא מְרִיבּוֹי הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת

In this he resembles the above businessman who, even though he believes with simple faith that “it is [G-d] Who gives [him] the power to accumulate wealth,” and even though he believes that “it is the blessing of G-d that grants wealth,” nevertheless grows buoyant and opinionated when his affairs are doing well... and bothered and crestfallen when times are hard.

The reason for these feelings is that his business stands on a mistaken foundation. His belief that “it is [G-d] Who gives [him] the power to accumulate wealth” is [not internalized, but rather] left at the level of simple faith; the principles guiding his business transactions, however, do not conform to the standards set by the Torah. And this explains the untoward results described above.

In similar fashion, though a scholar knows that what he is studying is G-d’s Torah, the very essence of his study and his knowledge may be faulty; while studying the Torah he may forget the Giver of the Torah.

His study can become a mere intellectual exercise, so that even though he may well know what he has mastered, he may later follow the dictates of his independent intellect and arrive at conclusions that contradict what he has studied.

The same pattern may be observed on a wider scale. Though a person may receive his life-energy from G-d Himself, it is possible for him [to conduct his life in a manner that] contradicts G-dliness—because the light filters down to him through an abundance of tzimtzumim and stages of concealment.

In the Holy Tongue this is hinted at in the very word for “nature” (teva), which shares a root with the verb “to sink,” as in the phrase,—“sank in the Sea of Reeds.” Like something that sinks

דְּהָאוּר, שְׁמִשְׁתַּלְשֵׁל מִמְדְרֵינָה
לְמְדְרֵינָה עַד הַמְדְרֵיגוֹת הַיּוֹתֵר
אֶחָרוֹנוֹת.

out of sight, the descending G-dly light becomes in-
creasingly obscured until it reaches even the lowli-
est levels of creation.

- א בתקו"ז (הובא לעיל פרק יב).
ב ראה אוה"ת ענינים ע' רנט ואילך. סה"מ תרס"ד ע' פ ואילך. הגהות
לד"ה פתח אליהו שבתנו"א – תרנ"ח ע' ט ואילך. המשך תרס"ו
ע' קצא ואילך. ועוד.
ג תקו"ז בהקדמה (ז, א).
ד ראה ד"ה פתח אליהו בתנו"א וירא יג, ג ואילך. הגהות לד"ה הנ"ל
שם ע' א ואילך.
ה)
ו פרדס שער טז (שער אבי"ע) פ"ג. עץ חיים שער מו (שער כסא
הכבוד) פ"א. פ"ד-ה. שער מו (שער סדר אבי"ע) פ"ה. דרושים
נחמדים למהר"ם שי"ף (בסוף מס' חולין) ד"ה ההפרש שבין
ישראל למלאכים.
ז (ראה לקו"ת שה"ש עוד ביאור ע"פ יונתני [יט, ג]. וש"נ.
ח ברכה לג, יד.
ט (ראה ב"ר פ"י, ו. זח"א רנ"א, א. ועוד).
י ראה לקו"ש חכ"א ע' 40 ובהערה 33 שם.
יא ויגש מזו, י.
יב נשא כו.
יג עקב ח, יז (בפסוק ליתא תיבת "כל").
יד ראה סהמ"צ להצ"צ קז, א. סה"מ תרצ"ו ע' 115.
טו עקב שם, יח.
טז משלי י, כב.
יז ע"פ קהלת ב, ט.
יח תהלים נב, ט.
יט ראה ר"ן נדרים פא, א. ב"ח לטור או"ח סמ"ז (ד"ה ומ"ש דאמר).
לקו"ש חט"ו ע' 3 ואילך.
כ בשלח טו, ד. וראה אוה"ת שה"ש ח"א ע' שטו. סה"מ תרע"ח ע'
פט. תרפ"ט ע' נא. וש"נ.

SOME BACKGROUND

in 5710 (1950), the Previous Rebbe, Rabbi Yosef Yitzchak Schneersohn gave his son-in-law, Rabbi Menachem M. Schneerson, a chasidic discourse to publish, in four installments. The first was to be released for the upcoming Shabbos, 10th of Shevat, the yahrtzeit of his grandmother. There were 20 chapters in the discourse. Its title is "Basi L'Gani". As it happened, that Shabbos the Previous Rebbe passed on. This Ma'amar became his final word.

This year marks 73 years since his passing.

The following year, 10th of shevat 5711 (1951), the Rebbe assumed the leadership of Chabad by opening a discourse on the same words "Basi Basi L'Gani" and elaborating its theme in greater depth. Each year thereafter, on the Yartzeit, the Rebbe would delve into one subsequent chapter of that original discourse. This happened for (almost) 2 full cycles of 20 years. This year corresponds to the 13th chapter. Next week, we will feature commentary from the Rebbe's discourse on this chapter.

ענינים מתוך מאמרי באתי לגני תשכ"ג ותשמ"ג – מתורת כל הנשיאים

EXCERPTS OF BASI L'GANI 5723 & 5743 —
FROM EACH OF THE REBBEIM

באתי לגני—תשמ"ג—5743—Basi L'Gani

(Chapters 1 - 3)

Every year the Rebbe would say a maamar on Yud (the 10th of) Shvat, as an explanation on the last series of maamarim that the Previous Rebbe gave over to be printed, known as the “Basi L'Gani” series. This series of four maamarim contains twenty chapters. Over a period of twenty years, from 5711-5730, the Rebbe would explain one chapter of this twenty-chapter series every year. Starting from 5731, the Rebbe started this twenty-year cycle of commentary again, which continued until 5748. This maamar, from 5743, is connected to the 13th chapter of the “Basi L'Gani” series of the Previous Rebbe.

In that chapter, the Previous Rebbe focuses on the following concept: It says in the Zohar that “Hashem’s Infinite Light reaches ‘upward’ infinitely and extends ‘downward’ without any limit.” What does it mean it extends ‘downward’? One explanation is that Hashem’s Infinite Light spiritually descends to become involved, as it were, in creating unlimited levels of concealment on His Presence. It extends itself to create even unholy things that rebel against Hashem.

The purpose of this great concealment is to ‘set the stage,’ as it were, for us to wage war against this unholiness and concealment. Hashem desires that we serve Him as soldiers fighting a war. This is because this method of service brings out the deepest possible powers and strengths of the person, his power of perseverance to achieve victory. This causes a corresponding revelation of the deepest possible revelation of Hashem, in this physical world, in us.

In the beginning of the Rebbe’s maamar (the first two chapters of the printed version of the maamar), he reviews the main points of the Previous Rebbe’s ‘Basi L'Gani’ series, from the first chapter until the chapter connected to that year, in this case, until chapter 13:

1. Note: The Yiddish text of the maamar is from the written transcript of the maamar as it can be heard on the audio recording (here: ashreinu.page.link/JUvG). Therefore, it differs somewhat in sequence of ideas (and very slightly in content as well) from the Hebrew written versions of the maamar in Sefer Maamarim Basi L'Gani. Nonetheless, the division of chapters here is corresponding to the chapter division as it appears in Sefer Maamarim Basi L'Gani.

With permission of Kehot Publication Society; Courtesy of Mendel Baumgarten.
Nikkud by Zushi Greisman & Chayenu

באתי לְגַנִּי אֶחֱתִי כְּלָה – וּוְאָם
דָּאָם אִיזוּ דְאָךְ דְּעַר מְאָמֵר,
וּוְאָם דְּעַר פְּעַל הַהִלּוּלָא הָאֵם
אֲרוּיִסְגַּעְנֵעֵבֵן לְלִמְדוֹ בְּיוֹ"ד
בְּעֵשִׂירֵי בְּשָׁבָט, אִין אִזוּי אִיזו
דְּאָךְ אִוְיָד דְּעַרנְאָךְ גְּעוּוֹאָרֵן
"מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה הוּא",
לְלִמְדוֹ כְּכֹל עֵשִׂירֵי בְּשָׁבָט בְּכֹל
שָׁנָה וְשָׁנָה – אִין עַר בְּרַעֲנַנְט
אַרְאָפּ דְּעַר מְאָמֵר הַמְדָּרֵשׁ
אִין פְּרוּשׁ הַמְדָּרֵשׁ "בְּאֵתִי לְגַנִּי
– לְגַנִּי לְגַנּוּנִי", וּוְאָם דָּאָם אִיזו
עֵקֶר שְׂכִינָה, אִיזוּ בַּתְּחִילוּתֵי
הַיְהוּדָה, אִיזוּ דָּאָם גֵּיט אִוְיָפִין
עוֹלָם הַזֶּה הַתְּחִילוֹת הַגִּשְׁמִי,
וּוְאָם דָּאָרְט אִיזוּ גְעוּוֹעֵן דְּעַר
עֵקֶר שְׂכִינָה בְּשַׁעַת הַבְּרִיאָה.

אִין דְּעַרנְאָךְ אִיזוּ גְעוּוֹעֵן, עַל
יְדֵי הַעֲנִין הַיְהוּדֵי, עַל יְדֵי אָדָם
הַרְאִשׁוֹן, אָמֵר דְּעַמְאֵלְטָא נְסִתְלַק
גְּעוּוֹאָרֵן דִּי שְׂכִינָה מִהָאָרֶץ
לְרַקִּיעַ הַרְאִשׁוֹן, אִין אִזוּי אִיזו
אִוְיָד דְּוִוְד דִּי שְׁשָׁה עֲנִינִים
לְאַחֲרֵי זֶה, בִּיז וּוְאֵנְעַט, אִיזוּ דִּי
שְׂכִינָה עֲלֵתָה לְמַעְלָה, בִּיז צו
רַקִּיעַ הַשְּׁבִיעִי.

The maamar of the Previous Rebbe begins: “[Hashem tells the Jewish People]: I have come into my garden, My sister, my bride.” (Shir Hashirim, 5:1) This is the maamar that was given out by the one whose yahrtzeit we are commemorating [the Previous Rebbe], in order to learn it on Yud (the 10th) of Shvat, [which was also given out in connection with the yahrtzeit of his grandmother, Rebbetzin Rivkah, but ended up also being his own day of passing,] and afterwards this became “a custom of the Jewish People, which is also a part of the Torah,” to learn it on Yud Shvat each and every year. He brings [in his maamar] the teaching and explanation of the Midrash (Shir HaShirim Rabbah), [that when the verse says] “I [Hashem] have come into My garden,” it means “into My primary residence,” [meaning, at the time of the Giving of the Torah, Hashem’s Divine Presence returned to the place it wanted to be the most, from the very beginning of creation, which is this physical world,] which refers to the “Ikar Shechina-Expression of Hashem’s Most Essential Being,” which was found in the lowest level, which means this physical world, which is where this “Ikar Shechina” was found at the time of creation.

Afterwards, through the well-known incident that happened with Adam, the first [man], [the sin of eating from the Tree of Knowledge,] at that point the Ikar Shechina ascended from the earth to the first level of the Heavens [that is closest to earth], and similarly, this process [of the Ikar Shechina ascending] occurred through the next series of six incidents [i.e., sins] that came after, [in the six generations following Adam,] until the Ikar Shechina ascended all the way to the 7th Heaven [that is farthest from the earth].

און דערנאך זיינען געקומען צדיקי עולם, אנהויבענדיג מיט "אָחַד הָיָה אַבְרָהָם", וואָס הוֹרִיד הַשְּׁכִינָה מִרְקִיעַ הַזֶּה לְשֵׁשִׁי, און דערנאך ביז ס'איז געקומען דור אחר דור, וְצַדִּיק אַחַר צַדִּיק, ביז צו מֹשֶׁה רַבֵּינוּ, וואָס ער איז געווען הַשְּׁבִיעִי, וְכָל הַשְּׁבִיעִי חַבִּיבִין, און ער האָט מוֹרִיד געווען דִּי שְׁכִינָה מִרְקִיעַ הָאָרֶץ לְאָרֶץ.

וואָס דאָס איז אויך דעמאָלט ווערט "אַסְתַּלַּק יִקְרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא בְּכוֹלָהּ עֲלָמִין", און ווי ער איז מִפְּרֵשׁ בְּאַרְכָּה אֵין דעם מאָגד, אז דער "עֲקָרָא דְשְׁכִינָתָא" וואָס ער איז בְּכוֹלָהּ עֲלָמִין בְּשׁוּרָה, וואָס דאָס באַווייזט דאָך אויף אַ דְרָגָא נְעִלִית אֵין אֱלוֹקוֹת, סוֹבֵב כָּל עֲלָמִין, ווערט אין דערזויף "אַסְתַּלַּק", וואָס דאָ איז דער מייטש "אַסְתַּלַּק" אַ עֲנִיָּן פֿון "יִשְׁכְּנוּ לְעַד עֲלֵיהּ", מען איז דאָס מִשְׁכֵּין לְמַטָּה, אָבער מִצַּד דערזויף וואָס דאָס איז סוֹבֵב כָּל עֲלָמִין, שְׁמִיט עִם אֵין אֵין אוֹפֵן וואָס ווערט אָנגערופֿן "הַסְתַּלְּקוֹת", וואָרונג דאָס איז אין אֵין אוֹפֵן שֶׁל מְקִיף, אָבער אזא מין מְקִיף, וואָס ער פּוֹעֵל'ט אויך בְּכָל הַעֲנִיָּנִים.

וואָס דאָס איז אויך דִּי עֲבוֹדָתָם וְתַפְקִידָם פֿון "עֲמֹד בְּלֵם צַדִּיקִים", אז עס זאל זיין דער יִשְׁכְּנוּ לְעַד עֲלֵיהּ, זיי זאלן מִשְׁכֵּין זיין, און מאַכן אַ דִּירָה לוֹ יְתַבְרַךְ, "עֲלֵיהּ" בַּתְּחִתּוֹנִים

Afterwards, there were tremendously great Tzadikim who came [into the world], starting with "Avraham, who was one and unique," who brought down the Ikar Shechina from the 7th Heaven to the 6th, and after him, a great Tzadik came in each generation [who brought down the Ikar Shechina one level], until Moshe our teacher, who was the 7th [generation from Avraham], and [there is a principle that] "every 7th is beloved," and he brought down the Ikar Shechina from the 1st Heaven to the earth [through the Giving of the Torah, and more so through the construction of the Mishkan and the service performed in it].

At that time, this [descent of the Ikar Shechina into the physical world] caused that "the Glory of Hashem should 'ascend' [in a way of revelation, not in a way of removal] into all the worlds," [not only in the physical world], as he explains at length in the maamar, that the Ikar Shechina, which is found in all worlds equally, which refers to a very high level of Hashem's revelation, that "Encompasses all Worlds," this level "ascends," and in this context the "ascent" actually refers to [a revelation] that comes "to dwell on [the land] forever," meaning that we bring it down to dwell below [in the world], however, since this is a revelation that "Encompasses all World," therefore, it exists in a [transcendent] manner which is referred to as "ascending," since it exists in a transcendent manner, however, this transcendent revelation affects everything [in the revealed and tangible aspects of our reality, and therefore even though it is called the "ascent" of His Glory, the meaning is actually the opposite, that this Light is drawn down to affect us].

This is the job and mission of "Hashem's [Jewish] nation which is completely righteous," to accomplish that this [Encompassing/Transcendent Light of Hashem] should dwell on this world forever, that they should cause it dwell here, and thereby make a dwelling for Hashem Himself, so that He should

אין עולם הזה התחתון שאין תחתון
למטה הימנו.

וואס דערפאר איז אויך געפינט
מען דאך פון די צווייט פון משה
רבינו אין א ענין עיקרי, וואס ער
האט דאך מוריד געווען די שכנינה,
באמור, ביו לארץ, אז מען האט
דורך אים אנגעזאגט, און ער האט
זיך אפגעגעבן, מיט "ועשו לי מקדש
ושכנתי בתוכם", אז עס זאל זיין דער
"ושכנתי בתוכם" טאקע בתוך כל
אחד ואחד מישראל.

דאס איז אבער געווען אין אן אופן
און דורך דערויף, וואס מען האט
געמאכט פון ענינים גשמיים פון עולם
הזה התחתון - די אלע דרייצן און
פופצן זאכן וואס מען רעכנט אויס -
האט משה אנגעזאגט, און דערנאך
געזען, און האט זיך משתתף געווען,
ביו וואגעט, אז ער האט מקים געווען
די משכן - דוקא משה רבינו אליין,
זאל זיין דער מקדש ושכנתי בתוכם,
וואס דורך דערויף, ווערט דער עיקר
שכנינה בתחתונים, אויך אין זמן
משה, און דערנאך לאתרוי.

און דערפאר איז אויך וואס מען
זאגט, אז "ועשית קרשים למשכן
עצי שטים עמדים", אז מען נעמט
- ווי ער איז מבאר אין דער מאמר
- אז פון שטות פון עולם הזה, וואס
נעמט זיך דערפון וואס עס איז דא
"שיטה", פון לשון וואס ער איז מטה
מדרך הישר, וואס דאס איז "דרך
הוי' לעשות צדקה ומשפט", נוינט
ער דערפון אפ, און דאס ווערט
דערפון שטות פון עולם הזה, מאכט

dwell on this lowest level, in this lowest world,
that there is no level lower than it.

Because of this [mission to bring down the Light of Hashem to the physical world], we find among the instructions from Hashem to Moshe something of the greatest significance,—since he was the one to bring down the Ikar Shechina to the earth, as mentioned above—that Hashem’s instruction [in the beginning of Parshas Teruma]: “make for Me a ‘Mikdash-holy place,’ so that I [Hashem] can dwell among them” was given over through him [Moshe], and he was personally involved [in fulfilling that instruction], so that Hashem should actually dwell inside each and every Jew.

However, this [Mikdash-holy place] can only be made from the physical things of this lowest world, —which were the 13 or 15 materials listed there [in the beginning of Parshas Teruma]— Moshe gave over the instructions, and oversaw the process, and was personally involved in it, and it was specifically Moshe himself who completed the process of setting up the Mishkan, so that there would be a ‘Mikdash-holy place’ through which Hashem would dwell among them. Through this, the Ikar Shechina was expressed in the lowest world, even from the time of Moshe and [in all generations] after him.

Therefore, it says [in the continuation of Parshas Teruma] “you should make upright ‘קרש- beams’ for the [walls of the] Mishkan, out of ‘שטים-acacia/cedar’ wood.” Which means, as explained in the maamar, that we need to take the ‘שטות-foolishness’ of this world, that comes from the fact there is ‘שיטה-turning away,’ meaning that someone turns away from the ‘straight path,’ which is the “path of Hashem, to do righteous acts of charity and justice,” and he turns away from this [path], and it is this [distortion from the true path] that makes the ‘שטות-foolishness’

ער דערפון עצי שטים, וואס פון זיי ווערט געמאכט קרשים, אז פון שקר פון וועלט, איז ער מהפך, און עס ווערט אויך נהפך די צרופים, און עס ווערט פון שקר, ווערט דער צרופ קרש-קרשים, וואס זיי ווערן די עצי שטים עומדים, וואס דאס ווערט דער משפן, אין וועלכער דער אויבערשטער איז שוכן.

of this world, but someone can [take that notion of doing things that do not make sense and] use it to make the ‘שטים-acacia/cedar’ wood [beams of the Mishkan, by devoting himself to Hashem on a level that is beyond needing to make sense, which is ‘mesiras nefesh-self-sacrifice;’] which become the ‘קרש-beams’ [for the walls of the Mishkan], which means that he takes the ‘שקר-falseness’ of this world, and he turns it around, even changing the order of the letters of the word, so that the word ‘שקר-falseness’ becomes the word ‘קרש-beams’ [for the Mishkan], which are the upright beams of “שטים-acacia/cedar’ wood, [made from the converted ‘שטות-foolishness’ of this world] which are used to make the Mishkan, in which Hashem dwells.

ב

און דערנאך איז אויך דארף מען דורכפירן די שליחות, אז עס זאל אויך זיין בתכלית השלמות, וואס אויף דערויף פֿרענגט ער אויך דער דגמא, אז מצד דערויף וואס עס איז דא דער שקר פון וועלט, דער “שטים” בפשוטה, קאן אין דערויף ווערן דערפון, א מנגד חס ושלום צו דעם אויבערשטן.

After this [above explanation of our mission to make our physical life a dwelling for Hashem,] we come to actually fulfill our mission, and we need to make sure it is done in the most complete manner. Regarding this, he brings [in the maamar] an example: Since in this world there is falseness, which is “שטים” [from the meaning of ‘שטות-foolishness’] in the literal sense, from this [foolishness] there can be something that is fighting against Hashem, Heaven forbid.

און דעמאלט ווערט נתעורר דער “נצח ישראל לא ישקר”, דער ענין פון מדת הנצחון, ווי מען זעט דאס בפשוטה אין א מלך בשך ודם, וואס פארוואס איז דאס אזוי ביי א מלך בשך ודם, דערפאר וואס “מלכותא דארעא” האט דער אויבערשטער געוואלט אז זי זאל זיין בעין “מלכותא דרקיע”, אז וויבאלד אז למעלה, איז א דבר המנגד בכבוד רופט ארויס דער מדת הנצחון, ווערט אזוי אויך אט דא למטה ביי א מלך, אז ווען

When that happens, the aspect of perseverance for victory—derived from “the Eternal Victorious Hashem of the Jewish People, who never changes”—is awakened [to defeat the thing fighting against Hashem]. As we see this clearly in regards to a physical king [that when someone fights against him, he is awakened to battle for victory], and why is this true regarding a physical king? Because Hashem wanted that kingdoms on earth should reflect how the “Heavenly Kingdom” operates, and since Above something that fights against Him, awakens, as

ווערט ביי עם ארויסגערופן דער מדת
הנצחון, דוקא ווען עם איז דא א לוחם
כנגדו א מנגד כנגדו. און דער מדת
הנצחון איז אים אינגאנצן משנה און
מגלה די פוחות הכי געלמים אין דעם
מלך.

בזו וואנעט - ווי ער איז מ'באר בארקה
אין דעם משל - אז עם איז דא די
אוצרות המלך, וואס "צבר" וואס ער
אליין האט צוזאמענגעקליבן, און מען
האט צוזאמענגעקליבן פאר אים, און זיי
זיינען אויף אזוי פיל טייער, אז ניט נאר
ער איז דאס ניט מ'בזבז, ניט נאר ער
ניצט דאס בכלל ניט, בזו אפלו אז לא
שופתו עין רואה, מען באווייזט דאס
גארניט, דאס איז דאך סתומא דכל
סתומין, איז בשעת עם ווערט נתעורר
מדת הנצחון מצד א ענין המנגד, אט
דעמאלט, איז ניט נאר ער איז מגלה די
אוצרות, ניט נאר ער נעמט ארויס די
אוצרות, נאר ער איז מ'בזבז די אוצרות
צו די אנשי חיל און די מפקדים שלהם,
כדי זיי זאלן גיין במלחמה, און זיי זאלן
דורכפירן די מלחמה, בזו דעם נצחון
וואס דאס ווערט נצחון המלך.

אט אזוי איז אויך דא די אוצרות פון
אין סוף ברוך הוא - ווי ער ברענגט
אראפ אין דער מאמר, די ענינים וואו
עם ווערט גערעדט אין דערויף דער
באר הענין - וואס קלות איז דאס
דער ענין פון יראת שמים ווי דאס
ווערט דערנאך איבער געטיימט
און אראפגעבראכט בכל הענינים,
אנהויבענדיג ווי יראה ספירת המלכות
למעלה און נאך העכער, אט דאס איז
דער אוצר האמתי -

ברענגט ער אויף דערויף אראפ, וואס
ער זאגט אין תקוני זהר, אז אור אין

it were, His desire for victory, this becomes
how it is regarding a physical king, that his de-
sire for victory is awakened specifically when
there is something fighting against him. This
desire for victory changes the whole nature of
the king, and reveals in him his deepest soul
powers.

[This desire for victory effects the king so much,]
until, as is explained at length in the analogy,
that the royal treasuries, that he himself col-
lected, and that were collected for him [from
previous generations], and that are so valu-
able, that, not only they are not spent on oth-
er things, and are not used at all, but in fact,
no one is even allowed to look at them, and
they are never displayed, since they are such
hidden [treasures], however, when the desire
for victory is awakened because of an enemy
fighting his kingship, then, not only he reveals
these treasures, and not only he takes out
the treasures, but he also spends them with-
out calculations, to pay for the soldiers in the
army and their generals, in order that they
should go to battle, and be victorious in battle,
until the complete victory which upholds his
kingship.

So too, Hashem, who is Infinite, has "treas-
ures," as he brings in the maamar the con-
cepts needed to understand [what] this ["treas-
ure" is]. Which, in general, this "treasure" is
the idea of the fear of Hashem, as this is fur-
ther explained and brought out in all of its de-
tails [in the maamar], starting with the idea of
how the fear of Hashem is [connected to] the
Sefira of Malchus of Atzilus, and to even high-
er levels, and this [power to attain the fear of
Hashem] is the true "treasure."

In connection with this, he quotes what it says
in the Tikunei Zohar: "Hashem's Infinite Light
reaches upward infinitely, and downward

סוף אין "למעלה מעלה עד אין קץ, ולמטה מטה עד אין תכלית", וואס דאס איז דער אוצר האמתי, און דאס ווערט דערנאך געגעבן - ווי ער איז דערנאך מביאר אין דעם המשך הסעיפים - ווערט דאס דערנאך געגעבן לכל אנשי המלחמה, צו צבאות השם - וואס דאס איז יעדער איד און אלע אידן, וואס זיי ווערן דאך אנגערופן בשם צבאות השם, ווי מען דערמאנט אין די פּרשיות שלפני זה, און דערנאך אויך אין פרשה פון שבוע זה, אז בני ישראל יצאים ביד רמה, ובני ישראל על צבאתם, על צבאות השם, דאן גייען זיי ארויס בגאולה פון דעם השך הגלות, און עס ווערט דער נצחון פון אור אין סוף ביז למטה מטה עד אין תכלית.

without any limit," and it is this [Infinite Light] which is the true "treasure," [which is accessible to those who possess the fear of Hashem, the "key" to this "treasure" chest of Infinite Light, and the power to have fear of Hashem is also given over from Hashem to us]. And, as he explains further in the following chapters [of the maamar], it is this ["treasure"] that is given over to all the soldiers of the army, to "Tzivos Hashem-the Army of Hashem," which is each and every Jew, which are called by the name "Tzivos Hashem-the Army of Hashem," as we mentioned in the previous Parshios, and subsequently in this week's Parsha, that just as the Jewish People left [Mitzrayim-Egypt] with a victorious march, and the Jewish People went out as an army, as "Tzivos Hashem-the Army of Hashem," so too, they will all leave the darkness of Galus [Exile] with the Geula [liberation from Galus], and Hashem will be victorious, so that His Light will shine openly until the lowest possible level!

ג

און דאס איז ער מביאר אין פרק י"ג - וואס דאך איז דאך מתאים לשנה זו אין דעם צווייטן מאל י"ג - דער ענין ווי אזוי דאס איז למטה מטה עד אין תכלית, אז אין למטה מטה איז אויך דא אין תכלית, פונקט אזוי ווי למעלה מעלה עד אין קץ...

And this is what he explains in the 13th chapter, which corresponds to this year, which is the 13th year of the second cycle [of 20-years], [he explains] the concept that Hashem's Light extends downward without limit, that just as there are infinite levels of how the Light reaches upwards [to its Source], so too, there is no limit to how far downward the Light can extend [even into creating unholiness]...

As we mentioned in the introduction to the maamar, the purpose of the creation of unholiness is to "set the stage" for us to get into "battle mode" to fight for Hashem's revelation. This brings out the deepest powers of our souls in the service of Hashem, and correspondingly, the deepest possible revelation of Hashem. This ultimate revelation of Hashem accomplished through our battle with unholiness is the that "Ikar Shechina" should be revealed in this world, on a much deeper level and more "tangible" to us, as it were, then it ever was before. This will be completed with the coming of Moshiach, very soon!

בַּעַל שֵׁם טוֹב | BAAL SHEM TOV

Context: A major theme of the Basi L'Gani Ma'amorim (discourses) is the transformation of the unholy of this world to holiness. In this year's discourse (Basi L'Gani 5743), there is unique emphasis on how we go about elevating those areas of evil which we are forbidden from engaging in altogether.

...און ווי תורת הבעל שם טוב, וואס
מ'זאגט דאָס אָפּ אויף "סור מרע ועשה
טוב", אז עס זאל זיין דער ענין פון סור מרע,
דאס איז אבער די התחלה, דערנאך דארף
זיין די שלמות העבודה "ועשה", מען זאל
מאכן פון דעם רע זאל מען מאכן טוב...

(באתי לגני - תשמ"ג)

...As the Baal Shem Tov's teaching on the verse "refrain from evil and do good", which he interprets as follows: The beginning of the process is merely to refrain from evil, but ultimately the ideal is to transform the evil itself into good¹.

(Basi L'Gani—5743)

הַרְבֵּי הַמְּגִיד | MAGGID OF MEZRITCH

Context: The Ein-Sof (infinite) light of Hashem is the treasure which is given to the infantry in the Army of Hashem to win the battle of light over darkness. But how can these souls effect the change necessary if they too are of this world (נשמות דבי"ע)? The answer is that the Neshama of the Jew is more central to the Master Plan, and what happens to them has a ripple effect on the outer circles of existence. This is illustrated with the following example:

...און דערמיט וועט מען אויך פארשטיין
דעם תורת המגיד, וואס ער זאגט אין רמזי
תורה אין אור תורה בתחילתו וואו ער
ברענגט די פירושים פון פסוקים פון תהילים,

איז ער דאָרט מ'באר דעם מאָמר רז"ל, אז
"אין המלאכים אומרים שירה" ביז וואָנעט
אז "ישראל מתחילין לומר שירה", שנאמר:
בְּרֵן יַחַד כּוֹכְבֵי בּוֹקֵר, און דערנאָך ערשט
וְיִרְעוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים. און ער איז דאָס מ'סביר,
אז ישראל איז עלוי במחשבה, וברונמא
ווי מען זעט, אז ווי אזוי קאן מען זאגן א
דיבור, איז דאָס ווען ער האָט דאָס פֿרִיעֵר
געטראַכט וועגן דעם ענין, און דער מחשבה
איז מ'שידך חיות אין דעם דיבור, ווען ער

... We can now understand the teachings of the Maggid, [quoted in Rimzei Torah, in the beginning of Torah Ohr] where he brings various commentaries on the verses of Tehillim.

The verse states "When the morning stars sing together, all the angels of God shout". Our Sages interpret this as follows: "the angels don't begin to sing G-d's praises until the Jewish People (alluded to here as stars) initiate their songs of praise first." The Maggid explains the reason for this process. The Jewish People "arose in G-d's thought process" even before creation. Just as one doesn't speak before thinking—for were one

1. Typically the verse is understood to refer to two different processes. "Refrain from evil" refers to abstaining from transgressing the prohibited commandments, while "do good" refers to observing the action-based commandments. The novelty of this interpretation is in reframing this phrase as one continuum whereby the negative itself becomes the object of one's good deeds.

וועט רעדן א דיבור אן א מחשבה שקודם לו,
וועט עם זיין אן א שכל און אן א חכמה און
אן תענוג. און דוקא על ידי המחשבה איז אט
דעמאלט איז דער דיבור ווי דער דיבור דארף זיין.

און אזוי ווי די מלאכים ווערן דאך פון בדבר
הנר, איז אט דאס איז וואס מען זאגט אן ווי
אזוי קאן זיין די שירת המלאכים, דורך דערויף
וואס עם איז פריער דא די ישראל, וואס זיי
זיינען עלו במחשבה, און נאכדערויף ווי עם איז
דא מחשבה קאן דערנאך זיין א דיבור, און דער
דיבור זאל זיין מיט א שכל און מיט א חכמה און
מיט א תענוג.

און ער איז דאָרט מסיים, אז אט דאס איז וואס
מען זאגט שיר השירים, אז פון דם שיר פון
ישראל, איז דורך דערויף ווערט במה שירים,
די שירים פון מלאכים, און עולמות, ביז אויך
אין עולמות העליונים. וואס דאס איז דאך דאס
וואס ער זאגט אין המשך, אז נשמות זיינען
פנימיות, וואס דורך די פנימיות ווערט דערנאך
אויפגעמאן די ענינים בחיצוניות, און בחיצוניות
דחיצוניות וואס דאס איז עולמות...

(באתי לגני - תשכ"ג)

to speak with no forethought it would be
void of any wisdom and lack any sense
and delight; only a premeditated speech
is of value—so too is it with creation.

Creation (including angels) came about
through G-d's "speech". Whereas the
birthing of the Jewish People's existence
was through G-d's thought, which pre-
ceded speech. Thus, only after the Jews
sing G-d's praises can the angels sing
theirs, for thought is the prerequisite for
meaningful speech.

The Maggid concludes: This is the mean-
ing of "Shir HaShirim", The Song of Songs.
The Jews (singular) Song produces multi-
ple Songs (by the angels). This pattern
is true in even in the highest realms. For
the Jewish souls are of the innermost
purpose of creation and have a ripple ef-
fect at every level of worldly existence,
from the inside outward...

(Basi L'Gani 5723)

הזקן | אדמו"ר ALTER REBBE

Context: The theme of Chapter 13 (of Basi L'Gani 5710) is how Hashem's
Ein Sof (infinite) light extends (not only upwards i.e. within the high-
est realms of G-dliness in a concealed manner) but also downwards to
the lowest possible arenas. In this Ma'amar (Basi L'Gani, 5743) the Rebbe
innovates that the way we introduce the light to the darkest places i.e.
the lowest level, is by studying about these phenomena in Torah.

אָט דאָס איז דאָך אויך - ווי דער אלטער רבי
ברענגט אראפ אין ספר תנ"א קדישא - אז עם
דארף זיין א דירה לו ית' בתחתונים, שאין
תחתון למטה הימנו, וואס דערפון איז דאך אויך
פארשטאנדניג, אז אין דעם מטה מטה דארף

... The Alter Rebbe, in Tanya, quotes (the
Midrash which teaches) that our mission
is to "create a home for G-d in the lowly
realm". This, he explains, means in the
lowest possible realm, below which there
is none. From this we understand that

2. We find throughout the narrative of creation that G-d "spoke" existence into being. "And G-d said, let there be X and there was X". Obviously this is a metaphor, for just as speech is a medium for expression of what is within one's mind outwardly, so too G-d so to speak projected a worldly existence to have an appearance of independence from Him. See more in Tanya, Shaar Hayichud VahaEmunah, chapters 1 and 11.

מען אויף אויפמאן דער ענין הדירה, אין אין תחתון למטה הימנו, ביו אין דער "מטה מטה עד אין תכלית", אז אט דארטן איז ער מהפך און מאכט דערפון טוב, אע"פ וואס ער איז מתפלל אל תבואנו לידי נסיון,

איז דאך אבער דער וועג אין דערויף - ווי דער אלטער רבי איז מבאר - אז תמורת זה ווי עס איז געווען ביי גלות הראשון פון גלות מצרים, איז געווען דער "בחמר ובלבנים ובכל עבדתם אשר עבדו בהם בפרך", איז דאס געווען כפשוטו, איז לאחרי זה אין די אין זחר - אז בחמר דא קל וחומר ובלבנים דא לבון הלכתא, אז דורך דערויף וואס ער איז זיך מתנגע ביו אין אן אפן פון בפרך, אין אן אפן פון יגיעה אמתית על פי תורת אמת, ענינים פארבונדן פון קל וחומר, איז דאס פארבייט און טוט נאך אויף מערער, ווי די עבודה ווי עס איז דעמאלט געווען בחמר. על דרך זה אין לבון הלכתא, דאס וואס עס איז געווען דעמאלט די עבודה בלבנים.

וואס פדי אט די אלע ענינים אויפמאן, איז דאך ניט מספיק אז עס זאל זיין דער עבודה אין אן אפן כללי, נאך ער דארף זיך אריינלייגן זיך אויף אין פרטים, ווי דערמאנט פריער בלבון הלכתא, אז ער איז מלבן די הלכה מיט אלע פרטים ופרטי פרטים, ביו עס ווערט לאסוקי שמעתא אליבא דהלכתא...

(באתי לגני - תשמ"ג)

we need to (somehow) create an environment in which G-d feels "at home" even in the utmost lowly of places, by transforming it to goodness. The difficulty with this, however, is that we pray (daily) that Hashem not test our faith (by exposing us to things unwholesome and contrary to Torah, so how can we deliberately engage with the unholy in order to transform it)?

The solution is—as the Alter Rebbe explains—that unlike in the first exile (in Egypt) the Jews did slave labor with physical mortar and bricks and other back-breaking work, in subsequent exiles the servitude takes the form of toiling in Torah. "Chomer" (literally mortar) refers to the method of Biblical exegesis known as "(Kal) V'Chomer" (*a fortiori*), and "Levainim" (literally bricks) refers to the "Livun" (literally, whitening, but meaning purifying and qualifying of Halacha (i.e. a process of refinement of unclear subject matter in order to arrive at clarity). Through one's tremendous toil in Torah through these processes one accomplishes even more than what was accomplished through the slave labor in Egypt, spiritually.

Now, in order to effectively achieve the desired outcome it is insufficient to do this merely in a general way, but one must endeavor and engage in the minutiae of every Halacha to determine its precise alignment with the truth of Torah...

(Basi L'Gani 5743)

אֲדָמוֹ"ר הָאֲמִצְעִי | MITTELER REBBE

Context: This is a continuation of the previous quote. The topic being discussed is how through Torah study in subjects of worldly affairs—even issues which in their worldly manifestation may be absolute evil—we elevate and transform these elements to goodness and holiness. (This is a general thrust in the Basi L'Gani, 5743). The Rebbe adds here, that this approach must not only be in broad treatment of the subjects but in great detail, as is true of one's other areas of Divine service..

...בְּזוֹ וְוִי דָאָם אִיז אִין עֲבוּדַת הָאָדָם
בְּכֻלָּלוֹת, וְוִי עַר אִיז מְבָאָר אִין שְׁעַר
הַיְחוד פֿון דַּעַם מִימְעָלָן רַבִּי, אַז כְּדִי עִם
זֶאָל זִין דִּי עֲבוּדָה וְוִי עִם דַּאָרְף צוֹ זִיין,
אִיז נִיט מִסְפִּיק אַ הַתְּבוּנָנוּת אִין אַן אוֹפֿן
כְּלָלִי, אִון עֲבוּדָה אִין אַן אוֹפֿן כְּלָלִי, נֶאָר
עִם דַּאָרְף זִיין וְוִיכֵן דַּעַר "דַּע אֶת אֱלֹקֵי
אָבִיךָ" דִּי עֲנִינִים פֿון דִּי סְפִירוֹת, אִון
אַלע פֿרָטִי פֿרָטִים אִין דַּעַם גֶּאָנְצְעַר סְדֵר
הַשְּׁתַלְשֻׁלוֹת "שְׁנַשְׁתַּלְשְׁלוּ מִהֵן", דִּקְוֵא
אִין אַן אוֹפֿן פֿרָטִי...³

...the same is true with regard to one's general service of Hashem. As the Mitteler Rebbe explains in Shaar HaYichud³, that in order for one's Divine service to be as it ought to be, it is insufficient to meditate (upon Hashem's greatness) in general terms alone. Similarly, when working on one's character it's insufficient to address one's issues in general terms alone. Rather, one must endeavor to "intimately know the G-d of your father", the details of the Sefiros, with all their complexity and nuance, becoming familiar with the details of "Seder Hishtalshelus"—the downward progression of divinity—from which we stem (and thus mirror, albeit in microcosm) with attention to detail and intricacy⁴...

(באתי לגני - תשמ"ג)

(Basi L'Gani 5743)

אֲדָמוֹ"ר הַצִּמַח צֶדֶק | TZEMACH TZEDEK

Context: The Ma'amar is discussing the profundity of Kelipah's denial of G-dliness, that while everything it has comes from Hashem, it simultaneously rejects Him. The epitome of this is Paroh's mental block to G-dliness (even going so far as to claim himself a deity), all the while being the recipient of Brochos from Yaakov, which is what blessed his country so abundantly. This explains why Mitzrayim itself mourned his passing, not just the Jewish family, for they were direct recipients of his blessings.

...וְוִי דַּעַר צִמַח צֶדֶק אִיז מְבָאָר אִין אוֹר
הַתּוֹרָה, אוֹיף דַּעַר קִשְׁיָא הִדְוֵעַ וְוֵאָם
מִעֵן זְאָנְט אַז "וַיְבוֹאוּ עַד גֵּרֹן הָאֲמֹד", אִון
דַּאָרְט אִיז גַּעוּוֹעֵן "אַבְל כְּבֹד לְמִצְרַיִם",

...As the Tzemach Tzedek explains in Ohr HaTorah, (an answer to) the question posed by the Zohar: Why does the Torah describe Yaakov's funeral as a tragedy ("profound mourn-

3. Chapters 4, 5.

4. The continuation of this paragraph is in the quote from the Rebbe Rashab below.

אז דאך ידוע אויף דערויף די קשיא, וואס עס האט דאך געדארפט שטייען - ווי ער זאגט די קשיא אין זהר - עס איז דאך אכל פבד לישראל, ווי קומט דאן אכל למצרים.

אזי מ'באר אויף דערויף דער צמח צדק, אז "ויברך יעקב את פרעה" איז געווען די ברכה אין שני אופנים. אז ער האט ממשיך געווען אין אים די ניצוצות קדושה, אבער ער האט דאס ממשיך געווען אין אזא מין אפן - ווי ער זאגט אין זהר - אז כל זמן שיעקב קים, איז אט דעמאלט האבן די מצרים ניט געקאנט זיך משתעבד זיין און משתלט זיין על ישראל. ואדרבה, אז די בני ישראל זיינען דאך דארט געווען אין טוב הארץ תאכלו, און זיי האבן דאך געווען בטוב ארץ מצרים.

אזי אט דעמאלט איז געווען די תועלת אויך פאר פרעה וקללות ארץ מצרים, ווי דער צמח צדק איז מ'באר, ב'דוגמא פון "לצוות לזה". עס איז דאך מ'חייב "כל אחד לומר בשבילו נברא העולם", אז די גאנצע עולם איז מער ניט ווי "לצוות לזה", אבער דורך דערויף וואס ער איז מצוה, ער וועט א צוהא וחבור, ווי דער רמב"ם איז מ'באר בארוכה אין פירוש המשניות, איז דאס פועל'ט אויף אן עליו אויך אין דעם צות.

און על דרך זה איז אויך געווען אין עניני מצרים, אז עס איז געווען בידע זאכן, אז ניט נאר זיי האבן זיך ניט מעלים ומסתיר געווען אויף קדושה, זיי האבן זיך ניט געקענט משתלט זיין ומשתעבד זיין בבני ישראל, אפילו ניט מעלים ומסתיר זיין, נאר אדרבה, די ברכת יעקב איז געווען באפן כזה, אז עס זאל נמשך ווערן דארט ניצוצי קדושה, בזו אין אפן, אז עס זאל זיין אן ארץ מברכת כל ענינים נשמיים, און אין וואס פאר אן אופן זאל

ing") for Egypt, when in fact it was a tragedy for the Israelite family?!

The explanation offered by the Tzemach Tzedek is that Yaakov's blessings to Paroh manifested in a twofold manner: (a) It benefitted the Jews by allowing them to elevate his (lost) sparks of G-dliness. Thus, so long as Yaakov was alive the Egyptians had no power over the Jews. On the contrary! The latter enjoyed the choicest land of Egypt. (b) It benefitted Paroh and all of Egypt too.

The Tzemach Tzedek elaborates on this in light of the Talmud's statement (regarding a G-d fearing person, that) "(the entire world was created) to serve as a companion for him". For we know that "every person is obligated to say "the world was created for me alone" i.e. all of existence is here to support my act. (This works both ways, for, not only are the supporting elements serving the higher purpose) but through the elevation of the Jew's being commanded by (i.e. connected) with Hashem, the supporting elements themselves too become elevated, as the Rambam explains in his Pirush HaMishnayos.

Thus, with regard to Egypt too, it worked both ways: (a) not only did they not prevent and hinder G-dliness (while Yaakov was alive), which manifested in them not being able to enslave the Jews, and even being supportive of their lives, furthermore (b) Yaakov's blessing infused the very land of Egypt itself with abundant material blessings, even playing

דאָס זײן, אַז דאָס זאַל זײן אַ צוֹת לְקַדְשָׁהּ, וואָס
דאָס איז פּוֹעַל אַ עילוי אין פּרעה וּבְכָל אַרְץ
מִצְרַיִם...

(באתי לגני תשכ"ג)

a supportive role to G-dliness, which in turn elevated Paroh and all of Egypt itself too...

(Basi L'Gani 5723)

אַרְמוֹר מוהר"ש | REBBE MAHARASH

Context: In the Previous Rebbe's Basi L'Gani Maamar (chapter 13) he discusses how although G-dliness extends to the lowest of realms, it is concealed and one can be oblivious to It and even rebel against It. The illustration he brings is one who credits his own efforts as the cause of his financial success all the while, in truth, G-d is blessing him along the entire way.

וואָס דאָס איז - ווי ער איז מְבַאֵר מוֹעַר
בְּבִיאור דְּעַר רַבֵּי מוהר"ש אין הַמְשֵׁךְ מִיָּם רַבִּים
בְּתַחֲלִילָתוֹ - אַז עַם אִיז דאָךְ דא די שְׁנֵי עֲנִינִים,
בְּשַׁעַת עַר וַיִּיָּם אַז בְּרַבַּת הַיָּוִי הִיא תַעֲשִׂיר, אִיז
אַט דַּעֲמָאֵלֶט אִיז "וּבְרַכַּת הַיָּוִי" אֶלְקֵיךְ בְּכָל אֲשֶׁר
תַּעֲשֶׂה."

אִיז דאָךְ דאָס אין דַּעֲרוּיף אִיז דְּעַר דְּיוֹק וואָס
מַעַן זאָגט "בְּכָל", אַז אֶפְיָלוֹ אִז וואָס פֶּאַר אַן
עֲשִׂי' עַם זאָל בִּי אִים נִיט זײן, וויבאַלד אַבְעַר
אַז ער וַיִּיָּם, אַז דאָס נַעֲמָט זיך פֿון דַּעַם
אויבְעַרשְׁמֵן, אִיז אַט דַּעֲמָאֵלֶט קאָן זײן "בְּכָל
אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה", אַז אין דַּעֲרוּיף זאָל זײן "וּבְרַכַּת
הַיָּוִי" אֶלְקֵיךְ, וואָס "בְּרַכַּת הַיָּוִי" קאָן דאָךְ
אַראַפְקוּמֵעַן "הִיא תַעֲשִׂיר."

בְּשַׁעַת אַבְעַר עַר האַט דַּעַר "אַוֹלַת אָדָם תִּסְלַף
דְּרַבּוֹ", אַז ער גֵּיִיט זיך אין "רַבּוֹת מַחֲשָׁבוֹת בְּלֵב
אִישׁ", און פֶּאַרמַעֲסֵט זיך אויף עֲנִינִים וואָס
האַבֵּן צו אִים קִיין שְׂיִיכוֹת נִיט, מַצַּד דַּעֲרוּיף
וואָס ער ווִיל זיך גְּלִיבֵּן צו אַ צווייטן, און נַעֲמָט
נִיט אין באַטְרַאכְט עֲרֻכוֹ וּמַעֲלָתוֹ וּמַעֲמָדוֹ
וּמַצָּכוֹ, וואָס דַּעֲמָאֵלֶט קוּמַט דַּעֲרַפּוֹן אַרוּם דִּי
מַחֲשָׁבָה אַז "כַּחַי וְעוֹצֵם יְדֵי עֲשֶׂה לִי אֶת הַחֵיל

..As the Rebbe Maharash explains in the beginning of the Hemshech⁵ "Mayim Rabim", that these two things are interconnected: When one knows that "it is the blessing of G-d which provides wealth", then "G-d will bless you in all that you do".

There is a nuance here in the words "all (that you do)" (which can also be read as "in anything that you"), that even if his act is miniscule (regardless of its quantity or quality), so long as one knows (and truly internalizes) that his earnings stem from Hashem, it is of little significance what his (*hishtadlus*) endeavor constitutes, it can nevertheless be endowed with Hashem's blessing even to the point of actual wealth.

On the other hand, if one is of the frame of mind in which "A man's folly subverts his way", and he follows the "many thoughts (which) occupy man's heart", involving himself with endeavors to which he has no true relationship, driven by the desire to imitate another's situation, while not taking into honest accounting his own true place—thus leading to the thought-

5. A "Hemshech" is a continuum of Maamorim which lasts several weeks, or sometimes months, and occasionally years. The Rebbeim would weave a thematic flow of concepts into an ongoing discourse, usually linking it to the weekly Parsha at the outset, but then picking up where it left off the previous week.

הַיְהוּה", דער ענין פון השתדלות, אז דאס הענגט אָפּ אָן זײַנע השתדלות, איז אַט דעמאָלט - ווי ער זאָגט דאָרט אין דעם הַמִּשְׁדָּד - פּוֹעֵל'ט דאָס, נײַט נאָר אז ער פּאַרלירט דער "וּבְרַכָּה הוֹי' אֱלֹקֶיךָ כְּכֹל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה", נאָר בײַז וואָנעט אז אויך אין ענינים גִּשְׁמִיִּים, איז דאָס נאָך חסר פון דערויף וואָס ער האָט געהאַט פֿריער.

ווי ער ברענגט דאָרט מִשְׁלִים בַּהֲנוּגָע צו ענינים וואָס דאָס קאָן אים אַנרירן, בײַז אין אַ ענין שׁל סִכְנָה. וואָס די התחלה דערפון, איז דאָס וואָס בײַ אים הױבט זיך אָן די הַנְּחָה, אז פֿחי וְעוֹצֵם יְדִי.

(באתי לגני - תשכ"ג)

process of "My own power and the might of my own hand have achieved this wealth for me", attributing his success to his own efforts, the result is, as the verse continues, that not only does he lose G-d's blessings going forward, but he loses what he has already gained.

(The Rebbe Maharash) brings various examples of ways in which he can be affected even to the point of danger. This all begins with the frame of mind that "my own strength and might of my hand..."

(Basi L'Gani 5723)

ב | אָדמו"ר רש"ב | REBBE RASHAB

Context: This is a continuation of the teaching associated with the Mittler Rebbe earlier. The point being about one's divine service being detail-oriented. This is not only true of one's study and contemplation of Hashem, but also of one's own inner work of character development.

We now arrive at the answer to the question posed by the Rebbe (in Basi L'Gani, 5743) as to why there is so much detail in parts of Torah, discussing unwholesome elements of our world? Because by studying them in the context of Torah we transform and elevate them. Just as our Divine service in other areas must be nuanced and detailed, this process too must be the same.

...על דרך זה אויך אין עבודת האדם, ווי ער איז מבאר אין קונטרס העבודה, דארף זיין די עבודה, נוסף וואָס דאָס איז אין אַן אָפֿן כָּלְלִי, דער ענין פון ראשית העבודה, איז דער ענין פון קבלת עול וואָס דאָס איז דער עיקר וְשׁוֹרֵשׁ, דארף דאָס דערנאָך אַראָפּקומען אין פֿרטים וּפֿרְטִי פֿרְטִים.

וואָס דאָס איז אויך דער ביאור, וואָס מען לערנט אין חכמת הקבלה אין חכמת האמת

...Similarly, in one's Divine service with a focus on inner work and character development. As (the Rebbe Rashab explains in) Kuntres HoAvoda, although the foundation and starting point of one's service must be with "Kabolat Ol" (lit. acceptance of the 'Yoke of Heaven', meaning surrender to G-d's will and subservience), it must ultimately infiltrate the nuances of one's life and be applied to specifics (not remain merely as an underlying starting point).

This explains why Kabbalah delves into tremendous detail regarding subject mat-

די פֿרטי פֿרטים אין דעם לעומת זה, וואָס
 דורך דער לימוד בתורה, איז מען זיי מברר,
 ביז אין אן אופן, אז לאַחרי אז שְׁבִירָתָם
 זוהי תקנתם, ווערט דורך דער לימוד אין
 זהר פֿרשה פֿקודי, און אין עין חיים אין די
 שְׁעָרִים, וְכִיּוֹצֵא בְּזוֹהַר אֵין שְׁאֵר הַמְּקוֹמוֹת,
 דער ליבון הלכתא, אין פֿרטים ופֿרטי
 פֿרטים, ווערט דאָס דער ענין פון ועשה
 טוב אין עבודת האָדם...

(באתי לגני - תשמ"ג)

ters which are the opposite of holiness⁶. It is precisely through studying these topics as they exist within the context of Torah that we elevate them, and ultimately transform them. Thus the Zohar and Eitz Chaim and elsewhere include these details, so that one can (refrain from evil and) “do good” by transforming these elements into goodness and G-dliness.

(Basi L'Gani, 5743)

ה המשך הענין בציטוט מהרבי רש"ב למטה.
 ו משלי יט, ג.
 ז משלי יט, כא.
 ח דברים ח, יז.

א סימן ר"ג
 ב חולין צא, סוף ע"ב. וראה שמות רבה פרק כג, ז.
 ג איוב לח:ז
 ד בראשית רבה א:ד.

6. Earlier in the Ma'amar the Rebbe posed the burning question of why does Kabbalah in the Zohar (especially) on Parshat Pekudei and Eitz Chaim (chapters 48 and 49 which are titled, “the Gateway to Kelipah” and the “Gateway to Kelipas Nogah” respectively) dwell on so much negativity and even evil scenarios?!

DEDICATED IN HONOR
OF THE 70TH BIRTHDAY
OF OUR DEAR FATHER

**RABBI ARYEH
SOLOMON**

MAY HE GO FROM STRENGTH TO
STRENGTH, WITH MANY MORE HAPPY
AND HEALTHY YEARS, ENJOYING
ABUNDANT NACHAS FROM HIS
CHILDREN AND GRANDCHILDREN

DEDICATED BY
**YOSSI & FRAIDA
SOLOMON**

PUBLISHED BY: **CHAYENU.ORG**

FOR MORE RESOURCES RELATED TO YUD SHEVAT
AND BASI L'GANI, VISIT **BASILGANI.COM**